

UZASADNIENIE

Strona powodowa DoFu Sp z.o.o. z siedzibą w B. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 3335,33 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 3150,83 zł od 22 października 2022r. oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz 17,- zł tytułem poniesionej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wyjaśniła, że 9 września 2021 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki V. o nr rej. (...) stanowiący własność P. S. i M. S.. Sprawca szkody był objęty ochroną ubezpieczeniową u strony pozwanej. Strona pozwana w toku postępowania likwidacyjnego wypłaciła poszkodowanym odszkodowanie wysokości 2047,85 zł. Poszkodowani dokonali własnej kalkulacji i ustalili, że koszt naprawy wynosi 5198,68 zł. Strona powodowa umową cesji z 21 października 2020r. nabyła od uprawnionych wierzytelność względem strony pozwanej z związku z przedmiotową szkodą komunikacyjną. Strona powodowa wezwała stronę pozwaną do dopłaty odszkodowania w kwocie 3335,33 zł stanowiącej różnicę kwoty należnej z wypłaconą (5198,68 zł – 2047,85 zł).

Strona pozwana odmówiła wypłaty dalszej kwoty odszkodowania oraz zwrotu kosztów ekspertyzy.

Strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych. W uzasadnieniu strona pozwana przyznała, że uznała swoją odpowiedzialność i wypłaciła poszkodowanym odszkodowanie 2047,85 zł. Ponadto pozwana zarzuciła, że poszkodowanym proponowana była możliwość restytucji w jednym z warsztatów naprawczych należących do Sieci Naprawczej (...), a ponadto jeżeli poszkodowani naprawili pojazd to możliwe jest ustalenie realnych kosztów naprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Poszkodowani P. S. i M. S. byli współwłaścicielami samochodu osobowego marki V. (...), nr rej. (...), rok prod. 2001. W dniu 9 września 2021 r. miała miejsce kolizja drogowa z udziałem pojazdu poszkodowanych, której sprawca był ubezpieczony u strony pozwanej.

Ubezpieczyciel sprawcy tj. (...) S.A. z siedzibą w W. po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego w sprawie nr (...) wypłacił poszkodowanym odszkodowanie w łącznej wysokości 2047,85 zł.

Bezsporne

10 października (...). wykonano kosztorys (...) nr (...) na zlecenie P. S., wskazując że koszt naprawy łącznie wynosi 5198,68 zł brutto.

Strona powodowa 10 października 2022r. wystawiła P. S. fakturę za wykonanie kosztorysu do szkody nr (...) w kwocie 184,50 zł brutto.

21 października 2022r. poszkodowani zawarli z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. umowę przelewu wierzytelności przysługującej cedentowi z tytułu szkody w pojeździe marki V. (...) nr rej. (...) w związku ze szkodą komunikacyjną z 9 września 2021 r., co do której prowadzone było postępowanie likwidacyjne pod numerem (...) przysługująca wobec wszystkich podmiotów odpowiedzialnych.

Strona powodowa pismem z 21 października 2022r. wezwała stronę pozwaną do zapłaty 3150,83 zł.

Dowód:

- umowy przelewu wierzytelności k. 19 - 21;
- ekspertyza wykonana na zlecenie poszkodowanego k. 17 – 18;

- wezwanie do zapłaty z 21.10.2022 r. skierowane do pozwanej k. 22 – 23;
- faktura VAT nr (...) k. 24;
- pismo (...) S.A. 03.11.2022r. k. 25.

Koszt naprawy samochodu marki V. (...) nr rej. (...) z uwzględnieniem naprawy w technologii przewidzianej przez producenta z użyciem części oryginalnych przez niego zalecanych dostępnych w sieci dealerskiej i średniej stawki roboczogodziny mającej zastosowanie w warsztatach rzemieślniczych wynosił **4701,87 zł brutto**. Dotychczas wypłacone odszkodowanie w wysokości 2047,85 zł nie mogło pozwolić na naprawę samochodu w warunkach warsztatu rzemieślniczego przywracającego stan pojazdu sprzed szkody. Strona pozwana uwzględniła zaniżoną stawkę roboczogodziny oraz części w jakości odbiegającej od oryginałów w jakości „P.” Z raportu części alternatywnych z dnia 19 grudnia 2022r. wynika brak dostępnych części w jakości Q, które odpowiadają warunkom techniczno eksploatacyjnym częściom oryginalnym sygnowanym logo producenta. Dostępne są części w jakości P i koszt naprawy samochodu z użyciem części alternatywnych w jakości P wynosi 4304,54 zł. Naprawa pojazdu z wykorzystaniem części jakości P nie jest przywróceniem pojazdu do stanu sprzed zdarzenia powodującego szkodę. Brak jest informacji dotyczących czy uszkodzone i zakwalifikowane do wymiany części były inne niż oryginalne sygnowane logo producenta. Zainstalowanie w pojeździe części zamiennych produkowanych przez podmiot inny niż producent danej marki, łączy się z ryzykiem i problemami przy dalszej pracy pojazdu, czy też problemami przy montażu takich części. Specjaliści zwracają uwagę, że części alternatywne produkowane są zazwyczaj z materiałów niższej jakości oraz przy zastopowaniu innych niż producenckie technologii. Szybciej ulegają korozji i cechują się mniejszą trwałością, nie leżą właściwie w płaszczyźnie przylegających elementów obłachowania. Wady te nie muszą ujawniać się zaraz po naprawie samochodu ale dopiero w trakcie eksploatacji.

Wartość samochodu wynosiła 6500 zł brutto, zatem naprawa ze względów ekonomicznych oraz technicznych była możliwa, a co za tym idzie szkoda była częściowa.

Koszt naprawy samochodu marki V. (...) nr rej. (...) z uwzględnieniem naprawy w technologii przewidzianej przez producenta z użyciem części oryginalnych przez niego zalecanych dostępnych w sieci dealerskiej i średniej stawki roboczogodziny mającej zastosowanie w warsztatach rzemieślniczych wynosił **4701,87 zł brutto**.

Koszt naprawy z uwzględnieniem części alternatywnych i średniej stawki roboczogodziny stosowanej w warsztatach rzemieślniczych wynosił **4304,54 zł brutto**.

Koszt naprawy w warunkach warsztatu autoryzowanego z uwzględnieniem średniej stawki (...) wynosił **5449,00 zł brutto**.

Wartość pojazdu w stanie jak po zdarzeniu wynosiła **3100 zł**.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego mgr inż. T. G. z dnia 20.12.2022r. wraz z kalkulacjami naprawy pojazdu, jego wycenami oraz raportem części alternatywnych k. 45 – 76.

•

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części tj. co do roszczenia głównego co do kwoty 2654,02 zł oraz w zasadniczej znacznej części dotyczącej należności ubocznych. Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o przedłożone przez strony dokumenty, w tym przede wszystkim wyceny dokonane na zlecenie strony powodowej oraz przez stronę pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego szkodę.

Podstawa i zasada odpowiedzialności strony pozwanej była bezsporne. Spór między stronami dotyczył wysokości szkody poniesionej przez poprzednika prawnego powoda, w tym przede wszystkim uzasadnionych kosztów naprawy.

Według art. 822 § 1 k.c., powstanie obowiązku zapłaty przez zakład ubezpieczeń (ubezpieczyciela) odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakłada powstanie odpowiedzialności ubezpieczonego, czyli samego ubezpieczającego lub osoby, na której rzecz ubezpieczający zawarł umowę ubezpieczenia, za szkody wyrządzone osobom trzecim. Zobowiązanie do zapłaty odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ma więc ze swej istoty charakter akcesoryjny, tylko zatem wtedy, gdy ubezpieczony stanie się zgodnie z przepisami prawa cywilnego odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, dochodzi do powstania odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń wobec tej osoby z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zakres odpowiedzialności ubezpieczonego wobec osoby trzeciej wyznacza co do zasady zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (por. np. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04, OSNC 2005, nr 10, poz. 166 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II KKN 353/99, nie publ.). Akcesoryjny, wynikający z art. 822 § 1 k.c., charakter zobowiązania ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej potwierdzają w odniesieniu do obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przepisy art. 23, 34, 35 i 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm. - dalej: "ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych" lub "u.u.o."). W myśl tych przepisów, na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, do której zawarcia obowiązany jest posiadacz bezpośrednio eksploatujący pojazd (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04), zakład ubezpieczeń jest zobowiązany, w granicach ustalonej sumy gwarancyjnej, do zapłaty odszkodowania za szkodę na osobie lub w mieniu wyrządzoną w związku z ruchem pojazdu, objętą odpowiedzialnością posiadacza (art. 436 § 1 zdanie pierwsze lub art. 436 § 1 zdanie drugie k.c.). Odpowiedzialność za szkody wyrządzone ruchem wszelkich pojazdów mechanicznych oparta została na zasadzie ryzyka (art. 436 k.c. w związku z art. 435 k.c.). Uzasadnieniem tej zaostrzonej odpowiedzialności jest przede wszystkim szczególnie i wzmożone niebezpieczeństwo jakie wiąże się z użyciem tych środków komunikacji.

W tak ukształtowanej odpowiedzialności posiadacza pojazdu mechanicznego przesłanki stanowią powstanie szkody w mieniu lub na osobie, spowodowanie szkody przez ruch mechanicznego środka komunikacji, oraz związek przyczynowy między szkodą a ruchem pojazdu. Szkada wywołująca odpowiedzialność z tytułu ryzyka musi być wyrządzona przez ruch mechanicznego środka komunikacji. Ponadto pomiędzy działaniem sprawcy szkody a skutkiem tego działania musi zachodzić związek przyczynowy (opisany w art. 361 kc). W Świetle tego zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa swojego działania.

Szkodą w mieniu jest wszelki uszczerbek majątkowy. Przy ustaleniu wysokości szkody należy posługiwać się przyjętą w piśmiennictwie i orzecznictwie teorią różnicy. Oznacza to, że dla ustalenia wysokości szkody zestawia się obecną wartość samochodu z tą, jaką by on przedstawiał gdyby nie było wypadku (tak, G. Bieniek, Odpowiedzialność cywilna za wypadki drogowe, Warszawa 2006 str.140). Zasada pełnego odszkodowania w ujęciu kodeksu cywilnego przejawia się w tym, że naprawienie szkody obejmuje zarówno straty jakie poszkodowany poniósł, jak i korzyści które mógł osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła.

Ustalenie wartości pojazdu oraz kosztów naprawy wymagało wiedzy specjalnej, co obligowało Sąd na mocy art. 278§1 k.p.c. do dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu szacowania wartości pojazdów mechanicznych, oceny technicznej pojazdów samochodowych oraz rekonstrukcji wypadków drogowych mgr inż. T. G.. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym przede wszystkim opinia biegłego sądowego, pozwoliły na ustalenie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu. Opinia biegłego nie była kwestionowana przez strony.

Sąd podzielił wnioski biegłego i przyjął, że szkoda miała charakter szkody częściowej, a koszt naprawy pojazdu z użyciem części oryginalnych zalecanych przez producenta i dostępnych w sieci dealerskiej V. oraz średniej stawki roboczogodziny mającej zastosowanie w warsztatach rzemieślniczych wynosił 4701,87 zł brutto.

Skoro poszkodowani otrzymali w postępowaniu likwidacyjnym odszkodowanie w kwocie 2047,85 zł, to dalsze należne stronie powodowej odszkodowanie powinno wynosić 2654,02 zł. Dalej idące powództwo podlegało oddaleniu. Zauważyć należy, że strona powodowa w pozwie domagała się zasądzenia kwoty 3335,33 zł w uzasadnieniu podając, że stanowi ona różnicę pomiędzy kwotą należnego odszkodowania 5198,68 zł a wypłaconą kwotą 2047,85 zł, podczas gdy różnica ta wynosi 3150,83 zł. Jednocześnie w końcowej części uzasadniania pozwu pozwana pisze o kosztach prywatnej ekspertyzy w wysokości 184,50 zł.

O ile roszczenie o zwrot kosztów ekspertyzy zostało zgłoszone w pozwie, to w okolicznościach niniejszej sprawy podlegało ono oddaleniu. Strona powodowa przedłożyła bowiem fakturę, którą sama wystawiła poszkodowanemu za wykonanie kosztorysu do szkody. W ocenie Sądu skoro strona powodowa, jako profesjonalny podmiot, dysponuje odpowiednimi programami komputerowymi pozwalającymi na dokonanie wyceny kosztów naprawy na własne potrzeby (kalkulując czy opłacalne było nabycie wierzytelności od poszkodowanych), to brak było podstaw, aby obciążać poszkodowanych tymi kosztami, a tym samym, by zasadne było obciążanie tymi kosztami ubezpieczyciela.

W tych okolicznościach Sąd uwzględnił powództwo w części co do roszczenia głównego tj. w kwocie 2654,02 zł tytułem dalszego odszkodowania za szkodę w pojeździe, oddalając dalej idące powództwo.

Na marginesie podkreślić należy, że według utrwalonego poglądu (w doktrynie i orzecznictwie) zgodnie z zasadą pełnej rekompensaty mającej zastosowanie do umów ubezpieczenia z tytułu OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, odszkodowanie za częściową szkodę w pojeździe należy się w wysokości hipotetycznych kosztów naprawy pozwalających na przywrócenie stanu pojazdu sprzed zdarzenia wywołującego szkodę. Odszkodowanie to należy się poszkodowanemu bez względu na to, czy naprawił pojazd, a także czy naprawę wykonał zgodnie z zaleceniami producenta. Poszkodowany może bowiem domagać się pełnej rekompensaty szkody również w sytuacji, gdy zdecyduje się na sprzedaż pojazdu w stanie uszkodzonym (nie ulega wątpliwości, że wartość pojazdu w takim stanie jest niższa), jak też gdy zrezygnuje z naprawy i będzie nadal korzystał z uszkodzonego pojazdu (o ile jest to technicznie i prawnie dopuszczalne). Pełne odszkodowanie należy się także w sytuacji, gdy poszkodowany dokona naprawy systemem gospodarczym, stosując części zamienne. Decydując się na naprawę niezgodną z zaleceniami producenta, poszkodowany nie przywróci pojazdu do stanu sprzed zdarzenia, czym spowoduje że wartość jego pojazdu ulegnie obniżeniu. Zatem nie można zgodzić się z poglądem sugerowanym przez stronę pozwaną, że jeżeli poszkodowany naprawił pojazd w sposób, który nie gwarantował możliwości przywrócenia jego stanu sprzed wypadku, to należy mu się odszkodowanie w wysokości realnie poniesionych na ten cel wydatków. Szkada poszkodowanego będzie bowiem wyższa, nie tylko koszty naprawy, ale także spadek wartości pojazdu. Stąd w ocenie Sądu dopuszczanie i przeprowadzanie dowodu z zeznań świadków na okoliczności, czy naprawa pojazdu została wykonana i jaki był jej koszt było bezcelowe, co skutkowało oddaleniem wniosków dowodowych strony pozwanej w tym zakresie. Podkreślić należy, że biegły w swojej opinii obszernie wskazał, dlaczego nie należało uwzględniać kosztów naprawy w wariantcie z zastosowaniem części zamiennych o jakości "P". Taka naprawa nie przywracałaby stanu pojazdu sprzed zdarzenia. Należy mieć przede wszystkim na uwadze, że to sprawca szkody ponosi odpowiedzialność za jej powstanie. Poszkodowany powinien zaś uzyskać pełną rekompensatę tej szkody, w procedurze jak najmniej dla niego dolegliwej. Oczywiście poszkodowany ma obowiązek minimalizować szkodę, ale nie można od niego wymagać, aby części oryginalne zastępował częściami alternatywnymi o niewiadomym pochodzeniu i jakości. Z tych względów co do odszkodowania za szkodę w pojeździe orzeczono jak w sentencji.

O odsetkach orzeczono zgodnie z art. 481 k.c. i art. 455 k.c. Wymagalność roszczenia została ustalona na 3 listopada 2022r., gdyż szkoda została zgłoszona 4 października 2022r., a strona pozwana powinna wypłacić należne odszkodowanie w terminie 30 dni a więc najpóźniej do 3 listopada 2022r. Stąd ustawowe odsetki za opóźnienie od kwoty brakującego odszkodowania należą się stronie powodowej od 4 listopada 2022r., a nie jak wskazano w pozwie

od 22 października 2022 r. Powództwo o odsetki ustawowe za opóźnienie za okres od 22 października 2022r. do 3 listopada 2022r. podlegało oddaleniu.

O kosztach orzeczono po myśli art. 100 zd. 2 k.p.c, przyjmując że strona powodowa wygrała proces w 79,57%. Dokonując stosunkowego rozdzielenia kosztów postępowania należało przyjąć, że łączne koszty procesu wyniosły 3457,54 zł, a zatem powód powinien jej ponieść do kwoty 706,30 zł, a pozwana do kwoty 2751,16 zł. Powód poniósł koszty w łącznej wysokości 1828,77 zł, w tym 200 zł opłata sądowa od pozwu, 711,77 zł wydatki związane z wynagrodzeniem biegłego sądowego pobrane z zaliczki w kwocie 1000 zł oraz 917 zł koszty zastępstwa procesowego. Sąd należało zasądzić od strony pozwanej na rzecz strony powodowej 1122,47 zł (1828,77 zł – 706,30 zł). Jednocześnie Sąd zwrócił obu stronom po 288,23 zł tytułem nadpłaconych i niewykorzystanych zaliczek zdeponowanych w Sądzie Rejonowy w Kłodzku.